

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Déu no té pressa

Missa, tenim la comparació de Crist amb el cep i nosaltres, les sarments; però són moltes més les que hi podem trobar.

El proper dimecres celebrarem la festa de sant Josep Obrero, instituïda pel papa Pius XII l'any 1955 per tal que, sota el seu patrocini, tot el treball humà estigui ordenat a Déu i al Regne. Això em porta a pensar en el món de la pagesia que ha fet sentir la seva veu a les carreteres i ciutats demanant solucions per a la seva difícil situació. Hem d'estar a prop d'ells i no podem oblidar la lliçó, d'esforç, de paciència i de treball que ens donen.

l'aquest exemple és també imatge de Déu, Ell que no té presses, que té molta paciència amb la seva creació, i amb nosaltres, perquè la paciència és una qualitat divina i nosaltres l'hem d'aprendre i practicar també. El Senyor també té paciència certament amb nosaltres, tinguem-la també amb nosaltres mateixos i amb els germans. Les coses importants requereixen paciència, perseverança, anar «poc a poc i amb bona lletra».

Les presses, la recerca del màxim rendiment, sovint, ens fan desconnectar de realitats molt més importants com: la nostra relació amb Déu, la importància de les persones o la nostra relació amb la natura; com ens ha recordat el papa Francesc.

Vivim en un món de presses i de nervis, un món que busca per damunt de tot l'ideal del benestar, encara que amb el mínim esforç. Un món en el que sistemes polítics i interessos econòmics semblen haver-se posat d'acord per prometre'ns un món feliç sense esforç. No acceptem un no per resposta i ho volem tot al moment, de tal manera que, si no pot ser així, experimentem de seguida l'angoixa i el neguit. Un viure que és un no parar i que en realitat més que viure és desviure's. Però el pitjor és que estem acostumant a les generacions joves al mateix.

Però aquest estil de vida no és pas el de l'evangeli. Déu no té pressa, Jesús va estar trenta anys de la seva vida amagat, ocult, en una vida senzilla, en un poble petit perdut en la immensitat del gran imperi.

l'la major part dels exemples que trobem en els evangelis, models que Jesús posava en la seva predicació són referències al món de l'agricultura en el que s'ha d'esperar, s'ha de deixar passar temps, s'ha d'exercitar molt la paciència. Aquest diumenge, per exemple, a l'evangeli de la

Ens cal recuperar aquesta mirada contemplativa del pagès que, un cop acabada la feina, es queda admirant la terra, gaudint de la creació i del fruit del seu treball, responent a la crida primera de Déu: «ompliu la terra i domineu-la».

Que sant Josep ens sigui protector en els nostres treballs, que els qui busquen feina, en pugui trobar, i que a través de l'entrega a la feina ben feta ens ajudi a construir un món més just, que pugui fer present el Regne de Déu, on tota llavor de treball pugui donar fruit.

ENTREVISTA

Seguint
sant Francesc

ÒSCAR BERNAUS

L'estada a l'hostatgeria del convent de caputxins d'Arenys de Mar, l'any 2014, en un moment de crisi personal, va marcar el futur d'Òscar Bernaus. Al cap d'un any va començar el seu itinerari entre els caputxins i el 12 de febrer de 2022 va fer la professió definitiva. «Vaig saber-m'hi esperat, volgut, cridat per Déu; l'acolliment dels frares i l'acompanyament espiritual que hi vaig rebre em va ajudar a confirmar la vocació». Dissabte 1 de juny fra Òscar rebrà l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe de Girona, Octavi Vilà.

Què et va ajudar a fer el pas?

El descobriment de sant Francesc, sobretot amb la lectura de *La saviesa d'un pobre* d'Éloi Leclercq, va fer-ho esclatar tot. Vaig trobar el tresor amagat i no vaig voler deixar-lo escapar. Sant Francesc m'ensenya a viure desacomplexadament i amb senzillesa la fe en Crist, sense impostacions, amb alegria. M'ensenya a viure el do de la fraternitat, en una família que t'és donada per ser signe de la seva presència enmig del món.

Per què creus que pots fer un bon servei com a prevere?

Entenc aquest ministeri com una forma de servei, absolutament immerescuda, que em permetrà de col·laborar amb el Senyor com un canal de la seva gràcia i ajudar-lo en allò que de més essencial té la missió encomanada: ser ferment de comunió. Espero sobretot no obstaculitzar la seva obra salvadora, sinó ajudar-lo a fer-se present, viu com és, en la vida dels que el cerquen.

Què aporta la vida religiosa a la societat actual?

La vida religiosa té molt a oferir a la nostra societat: sobretot estem cridats a ser testimonis d'esperança en els nostres entorns. Coneixem molt bé els deserts existencials que nien en el cor de la gent, el despistament general que hi ha, les solucions narcotitzants en què la gent es refugia o la desesperació i el dolor en què molts viuen. Es tracta de caminar plegats per fer visible la bellesa del rostre de Crist en el món.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

L'agraïment com
a manera de fer

Cada època té les seves ombres: allò que no es parla o s'ignora o se silencia. Una de les ombres del nostre moment és l'agraïment, i no només com a paraula sinó com a actitud vital. Sovint es trivialitza l'agraïment i es redueix a un ús social com a ritual o com a formalisme que no respon a cap convicció profunda. L'agraïment és primordialment una actitud davant la vida. Més que una paraula és un gest, una manera de fer. L'agraïment suposa un reconeixement de l'altre. Només es pot viure l'agraïment quan s'és capaç de comprendre, d'acceptar, d'assumir l'altre i les seves limitacions, els seus encerts i les seves errades. Només pot viure l'agraïment aquell que no centra en si mateix la seva vida.

L'agraïment no es recolza en l'èxit, sinó en la convicció. Una persona que viu en funció de l'èxit no pot ser agraïda. L'agraïment només és possible en aquell que viu des de les pròpies conviccions, des d'allò que comparteix amb els altres, que el mou, el nodreix, el fa anar més enllà del present sigui quin sigui. L'agraïment només és possible si la persona se sent mem-

bre d'una comunitat, d'un poble, d'un grup. És a dir, si un sap reconèixer que tot el que és i va fer li arriba a través dels altres i ho assoleix al costat dels altres.

Agraïment respecte què? El punt de referència més radical per a l'agraïment no són els objectes —donats o rebuts—, al capdavant controlables, sinó la vida i els altres, que ens són donats sense que depenguin de nosaltres i escapen al nostre control. L'agraïment és l'actitud humana que correspon al fet que viure humanament no és donar i rebre sinó viure el gest de donar-se i acollir. Ambdós desemboquen sempre en una actitud joiosa i agraïda.

En darrer terme la fe només suscita agraïment: perquè no rebem el do de Déu en funció dels nostres mèrits i capacitats sinó a partir del seu amor. Aquest amor no té altra correspondència que l'agraïment que, per això mateix, ens fa menys autosuficients i dependents: ens fa més lliures, en definitiva, més disposats a estimar i servir. Ens diu l'Esclatada: «Doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que vol Déu de vosaltres en Jesucrist» (1Te 5,18).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Madre de Dios
y Madre nuestra

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la memoria de la Virgen del Rosario, el Santo Padre recibió en audiencia a los miembros de la Cofradía de la «Mare de Déu de Montserrat», quienes organizaron una peregrinación a Roma para festejar los 800 años de su fundación. El Papa agradeció a todos la visita insertada en el peregrinaje: «Precisamente ustedes vinieron como peregrinos a Roma para celebrar, dar gracias al Señor por esa presencia de María tan cercana que, desde hace 800 años, los acompaña en el camino de la vida cristiana.»

Las palabras del Papa nos abren al amor que el Señor nos tiene, «viendo a María uno entiende la cercanía de Dios, la compasión de Dios en una Madre y la ternura de Dios.»

El Papa al hablar de la celebración a nuestra Señora, explicaba la cercanía y la ternura de Dios. Él se encuentra con su pueblo, Él no nos deja solos, y Él nos ha dado una Madre que nos cuida y acompaña. Celebrar a María «es celebrar la cercanía de Dios porque el estilo de Dios es cercanía, compasión y ternura.»

El cardenal Omella, en el transcurso de esta peregrinación, impulsó a mirar a María, «os invito, me invito a mí mismo —dijo— a contemplar a nuestra Patrona la Madre de Dios, bajo la advocación de Montserrat». Pidamos a María que nos mire con sus ojos misericordiosos y nos ayude a hacer lo que Jesús nos dice. La «Moreneta» es la «Madre de Dios», es nuestra Madre y es la «Reina y Señora de todo lo creado».

Lectures
de la missa
diària
i santoral

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jn 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, dra. de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dimarts [Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Dimecres [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Mare de Déu d'Araceli; sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Divendres [1Co 15,1-8 / SI 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dissabte [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ † Diumenge vinent, diumenge VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jn 4,7-10 / Jn 15,9-17]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

Intencions del Sant Pare
per al mes de maig

Preguem perquè les religioses, els religiosos i els seminaristes creixin en el seu camí vocacional a través d'una formació humana, pastoral, espiritual i comunitària que els porti a ser testimonis creïbles de l'Evangeli.

DIUMENGE V DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, i presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viuviu per molts anys». R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això». R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi, el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus».

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y él les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre!. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos».

COMENTARI

Hem d'estar ben connectats amb el Senyor

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Hem d'estar ben connectats amb el Senyor i recordar que no és el mateix sentir una comunicació, que escoltar-la. No és el mateix deixar que facin soroll al teu costat, que experimentar que el que veus i escoltes t'afecti i t'impacti interiorment en la teva memòria, sensibilitat i vida.

I si això ens passa amb els aparells físics i tecnològics, més ens pot passar en les qüestions que ens poden afectar internament i en la vida espiritual.

Constantment hem de vigilar i seleccionar, per poc que ens sigui possible, el que desitgem que influeixi en la nostra vida, en el nostre interior i fins i tot en el que és exterior. Tot el que veiem i sentim en l'exterior i en nosaltres mateixos, ens pot ajudar o perjudicar. Tot ens pot condicionar d'una o altra manera: el que escoltem, el que veiem, el que llegim, el que d'alguna manera entra pels nostres sentits i les capacitats de la nostra pròpia vida. El que fem i el que ens fan, tot ens afecta.

Per altra part, ens cal estar ben connectats, ben informats, ben relacionats amb tot el que ens ha de resultar favorable i ens ajudi a créixer i a millorar com a persones i com a cristians. Perquè ho entenguem ben clar, Jesús posa «La paràbola del cep d'una vinya».

Que bonica és una vinya, quan tots els seus ceps estan ben carregats de grans penjolls de raïms. En el país de Jesús i en el seu temps hi havia moltes vinyes, i aquest fet suscita una bona imatge que ja trobem en el profeta Isaïes.

Jesús ens diu: «jo soc el cep i vosaltres les sarments»; «estigueu en mi i jo en vosaltres»; «sense mi no podríeu fer res». També ens diu que Déu Pare és el vinyater que esporga i neteja les sarments perquè donin bon fruit.

Ens cal estar ben units, ben connectats amb el «cep» que és Jesús. Així el nostre amor no serà només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Ben units a Jesucrist, com les sarments que donen bons fruits al cep, complirem els seus manaments i ens estimarem els uns als altres (com hem escoltat a la 1a carta de sant Joan).

«La glòria de Déu Pare (el vinyater), és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus», diu Jesús.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 29 d'abril, a les 11 h. Trobada de preveres joves al Bisbat.

Dimarts 30 d'abril i dimecres 1 de maig. El Seminari visita la comunitat de Santjoanistes a Salinas de Añana (Àlaba).

Dijous 2 de maig, a les 19 h. Reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics al Bisbat.

Divendres 3 de maig, a les 11 h. Sessió del Col·legi de Consultors al Bisbat. / **A partir de les 18.30 h,** trobada d'adolescents a l'Escola de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. / **A partir de les 20 h,** confirmacions del col·legi Pureza de Maria, a la Catedral.

Dissabte 4 de maig, a les 10 h. Sessió del Consell Presbiteral Diocesà al Bisbat. / **A partir de les 18.30 h,** confirmacions a la parròquia de la Sagrada Família de Sabadell.

Diumenge 5 de maig, a les 10.30 h. El bisbe presideix la Missa de TVE 2 al col·legi Pureza de Maria. / **A partir de les 12.30 h,** confirmacions a Sant Quirze del Vallès.

Notícies

Un concert de l'Escolania de Montserrat per celebrar el desè aniversari de Càritas diocesana de Terrassa.

sari de Càritas diocesana de Terrassa. El passat divendres 19 d'abril, Mons. Salvador Cristau va presidir, al Monestir de Sant Cugat del Vallès, el concert de l'Escolania de Montserrat amb motiu del desè aniversari de la creació de l'estructura diocesana de Càritas. El bisbe Salvador va agrair el treball fet en aquests anys i va recordar que Càritas forma part essencial de l'Església, juntament amb la celebració de la fe i l'anunci de l'Evangelí. També va assistir l'Hble. Sr. Carles Campuzano, conseller de Drets Socials de la Generalitat.

Trobada arxiprestal de catequesi. El parc de l'Hostal del Fum a Palau de Plegamans va ser l'escenari de la trobada pasqual d'infants i famílies de les parròquies de l'arxiprestat de Montbuí Puiggraciós. Va tenir lloc el dissabte 20 d'abril amb el lema «Sigueu llum».

Durant el matí infants i famílies van gaudir de diverses activitats adaptades a ells.

Trobada pasqual de Vida Consagrada. El Santuari de Puiggraciós va acollir, el dissabte 20 d'abril, la trobada pasqual organitzada per la Delegació Episcopal de Vida Consagrada. També va haver-hi una estona per compartir les vivències de Pasqua, per conèixer el santuari i les seves propostes i per celebrar la Missa.

Primera trobada de Pastoral de Migrants. L'any 2023 el bisbe Salvador va crear la Delegació Episcopal de Pastoral amb Migrants. El seu delegat, Mn. Andrés Ramírez, va convocar la primera trobada diocesana, en la que es va comptar amb la presència del Sr. Bisbe, el dissabte 20 d'abril, a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Jornada diocesana de Pastoral Obrera. El dissabte 20 d'abril es va celebrar la Jornada diocesana de Pastoral

Obrera a Terrassa i va comptar amb la presència del bisbe Salvador que presidí la Missa a la Catedral. La jornada es va iniciar al matí amb la pregària i diversos testimonis. A les 12 h, Mons. Cristau presidí la Missa a la Capella del Santíssim de la Catedral.

A més a més...

Pregària de Taizé.

El 28 d'abril, a les 18 h, la parròquia de la Puríssima de Sabadell acollirà una pregària d'estil Taizé, organitzada conjuntament amb tots els grups de pregària de Catalunya.

200 aniversari del naixement de la Gna. Juana Gracías Fabrè. El dissabte 4 de maig, a partir de les 17 h, al convent de Sant Francesc de Terrassa, se celebraran uns actes d'inauguració amb motiu del 200 aniversari del naixement de la fundadora de la comunitat de Terrassa de les carmelites missioneres, la Gna. Juana Gracías Fabrè. El senyor bisbe farà la benedicció del plafó commemoratiu. Per a més informació: tel. 937 851 431.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Dios no tiene prisa

Vivimos en un mundo de prisas y de nervios, un mundo que busca por encima de todo el ideal del bienestar, aunque con el mínimo esfuerzo. Una sociedad en la que sistemas políticos e intereses económicos parecen haberse puesto de acuerdo para prometernos y ofrecernos una vida feliz, sin necesidad de esfuerzo alguno. Sin embargo, no aceptamos un no por respuesta y lo queremos todo al momento, de tal modo que, si no puede ser así, experimentamos enseguida la angustia y la inquietud. Un vivir que es un no parar y que en realidad más que vivir es desvivir. Pero lo peor es que estamos acostumbrando a las generaciones futuras a lo mismo.

Pero ese estilo de vida no es el del evangelio. Dios no vive con prisas, Jesús estuvo treinta años de su vida escondido, oculto, en una vida sencilla, en un pequeño pueblo perdido en la inmensidad del gran imperio.

Y la mayor parte de los ejemplos que encontramos en los evangelios, los modelos que Jesús ponía en su predicación son referencias al mundo de la agricultura en el que se debe esperar, hay que dejar pasar tiempo, se debe ejercitar mucho la paciencia. Este domingo, por ejemplo, en el evangelio de la Misa, tenemos la comparación de Cristo con la vid y nosotros, los sarmientos; pero son muchos más los ejemplos que podemos encontrar.

El miércoles que viene celebraremos la fiesta de san José Obrero, instituida por el papa Pío XII en 1955 para que, bajo su patrocinio, todo el trabajo humano esté ordenado a Dios y a su Reino. Esto me lleva a pensar en la gente del campo que ha hecho oír su voz en las carreteras y ciudades pidiendo soluciones para su difícil situación y no podemos olvidar la lección de esfuerzo, de paciencia y de trabajo que nos dan.

Este ejemplo es también una imagen de Dios que no tiene prisas, que tiene mucha paciencia con su creación, y con nosotros, porque la paciencia es una cualidad divina y nosotros debemos aprenderla y practicarla también. El Señor tiene paciencia ciertamente con nosotros, tengámosla también con nosotros mismos y con los hermanos. Las cosas importantes requieren paciencia y perseverancia. Sin correr, despacito.

Las prisas, la búsqueda del máximo rendimiento nos hacen desconectar de realidades mucho más importantes como: nuestra relación con Dios, la importancia de las personas o nuestra relación con la naturaleza; como nos ha recordado el papa Francisco.

Es necesario recuperar esta mirada contemplativa del campesino que, una vez terminado el trabajo, se queda absorto mirando la tierra, disfrutando de la creación, del fruto de su trabajo, respondiendo a la llamada primera de Dios: «Llenad la tierra y dominadla».

Que san José nos sea protector en nuestros esfuerzos, que quienes buscan trabajo puedan encontrarlo, y que a través de la entrega al trabajo bien hecho nos ayude a construir un mundo más justo, que pueda hacer presente el Reino de Dios, donde toda semilla de trabajo pueda dar fruto.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

